

Børne Blad



Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 15.

13de april 1890.

16de aarg.



Forfjellige maader at behandle de smaa paa.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 ekस्प. leveres det for 40 cents, og over 25 ekस्प. for 35 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar etspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Ridgeway, Iowa.

„Hvad I have gjort for en af disse mine mindste brødre, have I gjort for mig.“



Jeg er vis paa, at mange smaa piger og smaa gutter tænker: „Det ord kan dog vist ikke angaa mig; jeg er altfor liden til at kunne gjøre noget godt for Herren.“ Saadan tænkte i det mindste lille Klara, da hun en kold, regnfuld efteraarssdag gik fra skole, hvor hun netop den dag havde lært det skriftsted: „Hvad I have gjort for en af disse mine mindste brødre, det have I gjort for mig.“ Hun skyndte sig hjem; veiret var saa kølt, saa koldt, og hjemme var der idag endnu bedre, end der pleiede at være; thi tante Marie var kommen med lille kusine Emma, og de vilde blive der til næste dag; det var nok værd at skynde sig.

Allerede var Klara ved at dreie om hjørnet paa den gade, hvor hendes forældre boede, da hun merkede, at en traf hende forsigtig i kjolen. Hun vendte sig om og saa en liden pjaltet gut paa en 5-6 aar-staa og se ganske forknytt ud.

„Hvad er der iveien, min lille ven?“ spurgte hun.

„Na, vil du ikke sige mig veien hjem, for jeg er gaaet vild og har gaaet saa længe, saa længe omkring paa gaden;“ taarerne stod ham i øinene.

„Hvor bor du da?“

„I Kongensgade.“

Nu var der meget langt til Kongensgade fra det sted, hvor Klara boede; thi det var i en stor by. Regnen strømmede ned, og

hjemmet var saa nær; hun svarede: „Naar du nu har gaaet et langt stykke lige ud — se, denne vei“ — hun pegede med fingeren ned ad gaden — „saa kan du igjen spørge en anden, som nok siger dig bested.“ Den lille gut saa ikke rigtig glad ud, og Klara var heller ikke saa fornøjet som før; hvorfor mon ikke? Hun kjendte jo ikke den lille gut, sagde hun til sig selv; hun havde gjort, hvad man kunde forlange af hende — nei, følge ham hjem kunde der ikke være tale om — det vilde hun aldeles ikke tænke paa, men — „Hvad I ikke have gjort for en af disse mine mindste brødre, det have I heller ikke gjort for mig“, var det ikke saadan, der stod? „Jo, jo, jeg vil følge ham hjem“, sagde Klara ganske høit, vendte hurtig om og løb ned ad gaden efter den lille gut.

Det varede kun et øieblik, saa havde hun indhentet ham; han stod ved det næste gadehjørne og saa meget betænkelig ud. Hun gik hen til ham. „Det er bedre, jeg følger dig hjem, min lille gut“, sagde hun venlig, „kom, tag mig i haanden.“ Regnen styrtede stadig ned, og de var begge meget vaade, da de naaede Kongensgade.

„Na, nu er du da snart hjemme“, sagde Klara, „hvad for et af husene bor du i?“

Ja, det vidste gutten ikke. Nu var Kongensgade en gade, som bestod af lutter smaa huse med en liden stump have foran; der boede næsten bare arbejdsfolk i gaden, som tilmed var temmelig lang, saa det kunde blive et langvarigt arbejde at søge den igjennem. Klara tænkte paa tante Marie, paa den varme stue hjemme; men hun vilde ikke opgibe sit arbejde paa halvveien. I fem huse havde hun allerede været forgjæves med den lille gut, og skulde just til at gaa ind i det sjette, da der kom en liden pige paa en 10-11 aar gaaende hen ad gaden. Saa snart gutten fik øie paa hende, raabte han: „Na, det er min søster“, og dermed var jo al videre søgen forbi.

Gaslugterne var tændte, da Klara nærmede sig sit hjem for anden gang, i daglig-

stuen ventede de med længsel hendes komme; sulken var hun og træt, og det gjorde godt at saa tørt tsi paa. Da hun lidt efter sad og spiste sin mad og fortalte sin mor, hvorfor hun kom saa sent hjem, syntes hun, at maden smagte endnu bedre, og at alting var yndigere hjemme end ellers. Mon det kom af, at tante Marie var der, eller mon det var, fordi Guds aand sagde i Klaras hjerte: „Hvad I have gjort for en af disse mine mindste brødre, have I gjort for mig?“ Hvad mener I, kjære børn?

(„S. M. Børnebl.“)

Den hele sandhed.



Men har du mistet din plads! hvordan gif det dog til, min gut?”

„Ja, mor, du vil naturligvis sige, at det altsammen var min gamle skjedesløsheds skyld. Jeg var isærd med at støve af paa hylderne i magasinets, og da jeg saa vilde skynde mig, kom jeg til at vælte en hel del syltetøjsglas, som faldt paa gulvet og gif istrykker. Saa skjændte hr. Barton og sagde, at han ikke længere vilde finde sig i, at jeg ødelagde alle hans ting, og jeg maatte pakke sammen.“

Hans mor saa bekymret ud.

„Du skal ikke bryde dig om det, mor. Jeg kan snart saa en anden plads; men hvad skal jeg svare, naar de spørger mig om, hvordan det er gaaet til, at jeg er bleven ledig?“

„Du skal naturligvis sige sandheden, James; det kunde da vel aldrig falde dig ind at sige noget andet.“

„Nei, jeg mente kun, at jeg kunde tie stille med det. Jeg er bange, det kunde blive mig til skade.“

„Det bliver aldrig til skade for os at gjøre, hvad ret er, selv om det kunde se saaledes ud.“

Han mærkede snart, at det just ikke var saa let, som han havde tænkt sig, at saa en anden plads. Længe søgte han forgjæves, indtil han tilsidst kom ind et sted, hvor det var, som man ventede paa ham. En ung mand i et nyt, smukt magasin trængte til en medhjælper. Alt saa meget tiltrækkende ud, saa net og ordentligt, at James straks frygtede for, at man vist ikke havde brug for hans skjedesløshed der, og han følte sig sterkt fristet til at fortie sandheden. Det var langt fra det sted, hvor han før havde været, og der var meget liden sandsynlighed for, at hans nye principal vilde høre noget om hans fortid; men han huskede dog paa sin mors ord og fortalte derfor aabent, hvorledes det var gaaet til, at han havde mistet sin forrige plads.

„Jeg maa sige, jeg vilde meget foretrække at have omhyggelige og forsigtige folk om mig“, sagde manden godmodig, „men jeg har hørt sige, at de, som selv kjender sine feil og er ærlige nok til at vedgaa dem, ogsaa vil kunne rette dem. Maafe du ogsaa af det uheld, du har haft, kan lære at være mere forsigtig.“

„Ja, det vil jeg gjøre mig umage for“, sagde James alvorlig.

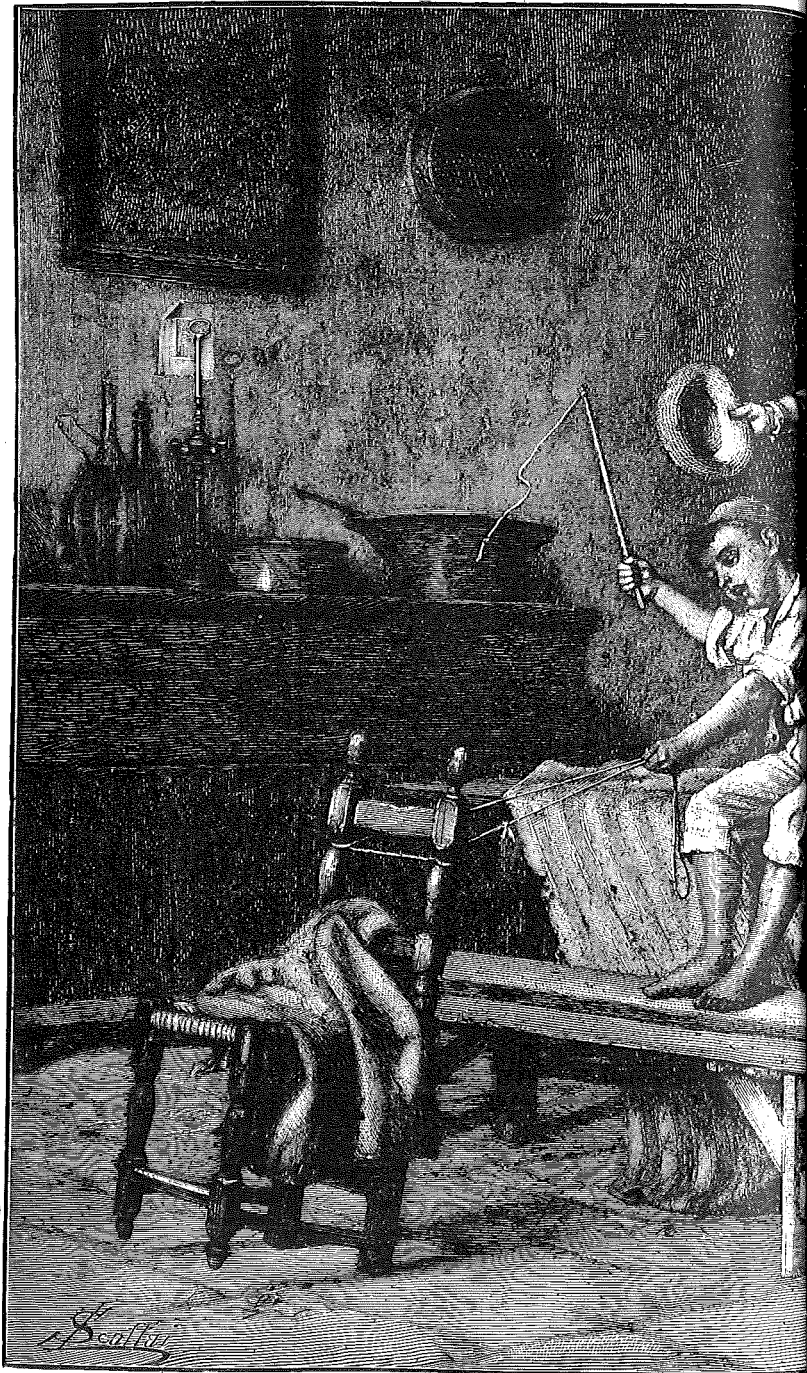
„Godt, jeg tænker, at en gut, som siger sandheden, selv naar den synes at være ham imod... God morgen, onkel! Kom indenfor! Kom indenfor!“

Han talte til en ældre mand, som kom ind ad døren, og da James vendte sig, befandt han sig ansigt til ansigt med sin forrige principal.

„Na“, sagde denne, da han opdagede gutten, „har du fæstet denne unge knøs?“

„Nei, endnu ikke.“

„Men du tænker dog paa at forsøge det med ham. Ja“, tilspøiede han halvt leende, „hvis du blot kan holde ham fra at spilde alle de vaade varer og slaa alle de tørre istrykker, saa vil du forresten finde ham meget brugbar.“





ren.

„Ja, jeg ved allerede fra ham selv, at han har nogen tilbøjelighed i den retning, og siden du ikke har noget andet at udsætte paa ham, saa tror jeg, jeg vil beholde ham.“

„Na mor!“ sagde James, da han kom hjem, efterat sagen var bragt i orden med hans nye principal, „du havde ret, som du altid har; jeg fik pladsen, fordi jeg sagde sandheden.“



Bibelkortet.

To smaapiger, Leila og Tiny, sad en sommermorgen under skyggen af et træ, tæt ved trappen. Begge havde siddet tause en stund, da Tiny hastig saa op paa sin ældre søster og sagde: „O, Leila, jeg er saa lykkelig! O, jeg vil saa gjerne gjøre noget for Jesus, som har gjort os alle saa lykkelige.“

„Mama, siger, at Jesus synes allerbedst om, at vi elsker ham meget“, svarede Leila.

„Ja, men jeg vil saa gjerne gjøre noget for ham, noget, som var et rigtigt arbejde. Kan du ikke tænke ud noget?“

Leila grundede en stund, da opgik der en lys ide for hende: „Kanske du kunde skrive et bibelsprog og sende ned til sygehuset, næste gang mama sender blomster til de syge. De bliver altid saa glade i blomsterne, og bibelsproget kunde lære dem at tænke paa vor Jesus i himmelen.“

„Ja, Leila, det var aldeles udmærket. Da skriver jeg: Lader de smaa børn komme til mig og forhindre dem ikke; thi Guds rige hører saadanne til.“

Tiny var blot 5 aar gammel og kunde neppe holde i en pen med sine smaa fingre; med megen besvær lykkedes det hende at faa det istand. Da hele bibelstedet endelig var færdigt, tog hun det med op paa barnekammeret, bredte det ud paa en stol, foran hvilken hun faldt paa knæ og bad: „Kjære himmelske fader, jeg har gjort dette færdigt; tag imod det af Tiny for Jesu skyld. Amen!“

Tinys lille kort sendtes snart derefter til New York, og en ung pige satte en vakker blomst deri og tog det med til sygehuset. Hun stansede ved en seng, i hvilken der laa en liden gut. Hans ansigt var næsten lige saa hvidt som hovedpuden, og hans øine var fulde af taarer.

„Har du meget ondt idag, Willie?“

„Ja, frøken, det gjør saa ondt. Men det bekymrer jeg mig dog ikke saa meget om; jeg er saa vant dertil. Far slog mig næsten hver dag, naar han havde drukket sig fuld. Men nu siger doktoren, at jeg er saa syg, at han har mistet alt haab om mig, og jeg er saa bange for at dø.“

„Men dersom du var frisk og havde en ven, som eskede dig, skulde du da være bange for at gaa til ham?“

„O, nei, jeg skulde gjerne gaa til ham.“

„Her har jeg et bud til dig fra en ven, som har elsket dig i hele dit liv. Han vil, at du skal stole paa ham og komme og bo hos ham, og du skal blive evig lykkelig.“

Hun læste hinn op Tinys bibelsprog. Hun fortalte ham om Jesu død paa korset, og se, ordene faldt med liv og frelse i guttens sjæl.

Nogle dage derefter hørte man ham hvifte: „Herre Jesu, nu kommer jeg!“ og saa døde han med Tinys bibelkort i haanden.

Forskjellige maader at behandle de smaa paa.

(Med billedet.)

Se paa billedet, unge venner, og sig hvorledes I synes om de forskjellige maader, som de smaa bliver behandlede paa.

Hvilken maade vilde I foretrække, hvis I var smaa som dem?

Det lille lappedebarn øverst tilbenstre synes at hvile rigtig godt og magelig i den lille bugge, som moren bærer paa ryggen, og næsten ligesaa trygt bærer japanesertonen. sit

barn længere tilhøre eller indianerkonen sit i en kurv, saaledes som I ser længere nede.

Men I synes vel kanske, at det vilde være morsommere at sidde paa mors skulder lige som den lille ægyptergut nederst tilvenstre eller faa lov til at bære med mor til byen, siddende i en kurv og baaren af det langgrede æsel saaledes, som de to sydeuropæiske børn. Hvad synes I om at svæbe frem og tilbage i en bugge, som hænger ned fra taget?

Eller er der nogen, som vilde foretrække at blive sat hen i en taugbundet eller hængt op i et træ, medens mor arbejder? I længden vilde det blive temmelig kjedeligt, er vi rød for.

Øverst i midten af billedet ser I tilslut en liden engelsk gut, hvis forældre er bosatte i Indien, og som de maa beskytte mod alle de slemme moskitoer eller myg, som vil forstyrre hans søvn.

Stenen paa jernbaneskinnerne.

Man hører saa ofte om jernbaneulykker, der er forarsagede ved, at en eller anden ung forbryder har været ondskabsfuld nok til at lægge en stor sten tværs over skinnerne lige før toget skal passere. Nylig læste man i aviserne om en saadan jernbaneulykke. Toget kom brusende fremover; det var skummelt og lokomotivføreren saa ikke stenen. Bludselig støder lokomotivet mod stenen; det brager og knager og løber ud af sporet med alle vognene efter sig. Nedover gaar det; vogn efter vogn vælter og brydes ispønder. Nu kommer forfærdelige scener; døendes jammeraab og de saaredes skrig fylder luften, og de, som er slupne ufsadte derfra, springer frem og tilbage som affindige, vrider sine hænder og søger mellem de lemlæstede lig efter sine fjere. Og hvem er skyld i al denne nød og elendighed? Stenen, — stenen, som laa paa skinnerne; den var aarsag i, at toget gik ud af sporet. Ak, barn! Netop saaledes

er det med synden. Vi har Guds bud til rettesnor; Guds bud er pligtens vei, det spor, hvori vi skal løbe. Men synden er lig stenen; den leder os ud af pligtens spor og er aarsag i al den jammer og elendighed, som findes her paa jorden. Husk det, barn! Det er synden, som er skyld i alt ondt! Tænk paa Adam og Eva! Slangen var det, som lagde en sten i deres vei; de gik udenom og tabte sporet. Og alle, som fulgte efter dem, alle mennesker paa den hele jordens freds, gik ogsaa ud af sporet. Over en fristelse og synd, du falder i, husk det, er en sten, som satan har lagt i din vei! Jesus og han alene kan hjælpe dig ind paa rette spor igjen, om du saasandt vil og beder ham derom. Over gang synden lokker dig, — husk paa stenen og jernbanetoget, som gik ud af sporet!

Det onde læres let.

En sømand havde fra en reise taget med sig hjem en papegøse. Paa hjemveien lærte han fuglen at bande. Da fuglens eier kom hjem, traf han en kristeligfindet mand, som ogsaa havde en papegøse, der pleiede at bede.

Før at lære sin fugl af med at bande, men til at bede, foreslog han at slippe den i selskab med den kristnes fugl.

Følgen blev, at den papegøse, der bad, lærte at bande, og den, som bandte, beholdt sin onde vane.

O, onde vaner hænger som lim i sjælen.

Fly alt, som ondt synes! I skulle aldeles ikke bande! Mat. 5, 34. J. M.

Rvitteringer.

Til skolelærer-seminariatet i Sioux Falls:

Ved past. H. A. og C. R. Preus' tønde-indsamling ved miss Urbahl: I Lobi mgb.: Karl Knudson \$1.40, Wilhelm Larsen 0.39, Martin Larsen 0.94, Theodor Nielsen 0.27, Karl Andersen 0.16, Mathilda Andersen 0.12, Ola Johnsen 0.14, Clara Arnesen 0.11, Bessie Arnesen 0.15, Ingeborg Larsen 0.60, Clara Larsen 0.59, Jens Johannsen 0.26, Alfred Arnesen 0.40, George Gundersen 0.28; tils. \$5.81. I Bonnet Prairie mgb., midtre distr.: Elmer Sampson \$0.28, Herman Sampson 0.42, Walter Sampson 0.25; tils. \$0.95. I Spring Prairie mgb.: Herman og Dne Preus \$1.44, Carl Preus 1.00, J. A. D. Preus 0.75, Linta Preus 0.29; tils. \$3.48. Salt \$10.24. G. D. Rustad.

Hun havde vandkopper.

Lille Kathrine kom springende ind fra haven; hendes ansigt var rødsklettet og hendes øine matte. Da moderen fik se hende, sagde hun straks: „du er vist ikke frisk, barnet mit“, og tog hende med sig ind i soveværelset, hvor hun klædte hende af, og det viste sig da, at hendes legeme var bedækket med smaa blærer. Da hendes ældre søster for kort tid siden havde haft vandkopper, forstod moderen med engang, hvad der feilede den lille, og sagde: „Vær ikke bange, min kjære lille Kathrine, nu har ogsaa du faaet vandkopperne; du maa finde dig i at blive liggende et par dage, men snart er du med Guds hjælp igjen frisk som før.“

Kathrine havde aldrig været syg før og aldrig følt smerter. Det var derfor ikke let at faa hende til at forstaa, at hun maatte finde sig i, at det brændte og kløede lidt, og at det var nødvendigt at holde sengen. „Den lille utaalmelige tingest vil nok give mig ikke saa lidet at gjøre“, tænkte moderen.

„Mor“, sagde den lille forundret, medens hendes store, blaa øine fyldtes med taarer, „hvad er det dog for nogle stygge blærer, som klør og brænder saa paa min ryg? Jeg kan ikke lade være at ligge og klø mig i ét væk. Hvor er de komne fra? Hvem er skyld i, at jeg har faaet dem?“

Moderen saa alvorlig paa det kjære barn og sagde: „Jo, det er den gode Gud, som har sendt dem.“

„Men det er ikke snilt af ham mor. Jeg troede, at han ikke sendte os andet end godt, men dette kan jeg ikke finde noget godt i. Sig mig, vil han snart tage dem bort igjen?“

Moderen svarede ikke, og barnet blev ved at snakke: „Mor, vil du da ikke sige til Gud, at han skal tage bort igjen disse stygge blærer? Sig ham, at jeg ikke vil have dem; de gjør saa ondt. Hvorfor sender Gud noget,

som gjør ondt, og som vi slet ikke liker at have?“

„For at lære dig taalmodighed, min kjære Kathrine.“

Kathrine reiste sig op i sengen og sagde spørgende: „Taalmodighed? Det maa være vanskeligt at lære. Sig ham, at jeg endnu ikke kan lære det; jeg er for liden endnu.“

„Nei du er ikke for liden. Sig nu stille og hør paa, hvad jeg siger. Jeg haaber nok, at du godt kan lære det, naar du blot selv vil, og du beder den gode Gud om hjælp. Nu ønsker den gode Gud og far og mor, at du skal ligge pent og stille et par dage, ikke klø dig, men holde dine hænder rolig ovenpaa dynen og ikke græde eller klage eller være uskikkelig. Det kan ogsaa en liden pige som du, — dette er at lære taalmodighed. Tror du ikke, at ogsaa du kan dette?“

„Jo, jeg skal forsøge derpaa, snille mor.“ Et hjerteligt kys lønede dette alvorlige forsæt, hvorpaa moderen gik ud for at stille i skjøffenet.

Til Kathrines ros skal der siges, at hun fra nu af bestræbte sig for at være taalmodig, og det varede ikke længe, før hun atter glad kunde springe om og lege i haven.

Bogstavaaender.

I.

4 9 2 er et husdyr, som er 5 6 2 paa 8 9 9. — 1 8 9 5 10 har et andet husdyr som tilholdssted. — 8 3 er et 8 9 5. — 1 9 5 2 er vanskeligt at undvære til mad. 1 2 3 4 5 6 6 8 9 10 er en berømt kampplads i Norge.

II.

9 10 11 er en fugl, hvis mage du vil finde i 2 3 4. — 7 5 6 7 har gjerne plads paa en spigens bord sammen med 1 9 2 3 11. — 1 2 5 4 vil du derimod finde paa 8 9 10 11, som 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11, der er en indsø i Norge, ingen mangel har paa.

Oplosning paa billedgaaden I nr. 13:

Kongespeilet skildrer i samtaler mellem fader og søn skikke i det 13de aarhundrede.